δόντια ὁ Χουάν.

Στὴ μιὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ σημαιοφόρος Κολλὲν ἐπερίμενε κοντὰ στὸ μονοπάτι. Σὲ λίγο εἶδε καὶ τοὺς λαθρεμπόρους νὰ βγαίνουν ἀπ'τὸ χωριό. Ἄξαφνα ὅμως διέκρινε ἕναν ἄνθρωπο νὰ γλυστράη ἀνάμεσα στὰ βράχια. Κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν ὁ πρωϊνὸς καταδότης. Οἱ λαθρέμποροι, ποὺ ἐρχόντουσαν, προχωροῦσαν ὡσὰν νὰ μὴ τὸν εἶχαν ἰδῆ, μὰ μόλις τὸν ἐπροσπέρασαν λίγο, στάθηκαν ἀπότομα, ἕνα σφύριγμα ἀκούστηκε, ὥρμησαν ὅλοι μαζὺ ἐναντίον του, τὸν ἔπιασαν καὶ στὴ στιγμὴ τὸν ἐπέταξαν κάτω στὸν γκρεμό!

Ὁ Κολλὲν ἔφριξε, βλέποντας αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἔτρεξε πρὸς τὰ βράχια καὶ βλέποντας ἕνα μέρος ὁμαλώτερο κάπως, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη πρὸς τὸν γκρεμό. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος κατέβαιναν, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν σκοτώθηκε ὁ καταδότης, καὶ οἱ ὀχτὼ λαθρέμποροι. Μόλις ὁ Χουὰν εἶδε τὸ Γάλλο νὰ κατεβαίνη, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, τ' ἀπόκρημνα βράχια, τὸν ρώτησε:

—Ἐσὺ τί θέλεις ἐδῶ;

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ζῆ ἀκόμα. Πηγαίνω νὰ τὸν σώσω... Ἀπάντησε ὁ Κολλέν.

Ὁ λαθρέμπορος σήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους του καὶ προχώρησε. Καταπόδι του πήγαινε ὁ σημαιοφόρος. Στὴν προεξοχὴ ἑνὸς βράχου εἶδαν ἀπὸ κάποια ἀπόστασι τὸ σῶμα τοῦ καταδότη νὰ κινῆται. Ἴσως νὰ σωζότανε. Ὁ Χουάν, καταλαβαίνοντας τότε πὼς ὁ σημαιοφόρος θέλει νὰ σώση τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, καὶ γιὰ ν' ἀποφύγη κάθε φιλονεικία μὲ τὸ Γάλλο, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, ἐσκόπευσε τὸν καταδότη κι' ἐπυροβόλησε. Ἔτσι, ὅταν ὁ σημαιοφόρος ἔφτασε κοντὰ στὸν καταδότη, τὸν βρῆκε νεκρό. Τὴν ἴδια στιγμὴ πλησίασε κι' ὁ Χουάν. Τρίζοντας τὰ δόντια, προφέροντας φοβερὲς βλαστήμιες καὶ βρισιές, ἔσκυψε πάνω στὸ πτῶμα γιὰ νὰ ἰδῆ καλά, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὸ πρόσωπο τοῦ καταδότη, ἀπὸ τὸ δεξιὸ μελίγγι τοῦ ὁποίου ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα. Ξάφνου ἀνασηκώθηκε μὲ τεντωμένα τὰ χέρια κι' ἄφησε μιὰ πνιγμένη κραυγή:

—Ὁ πατέρας μου!....

Ὁ Κολλὲν τὸν ἐκύτταξε ἔντρομος. Ὁ Χουὰν ἦταν κάτωχρος.

—Βοήθησέ με, σὲ παρακαλῶ, νὰ τὸν σηκώσουμε! εἶπε στὸ σημαιοφόρο, μὲ φωνὴ τσακισμένη, ὅπως τσακισμένη πειὰ ἦταν κι' ἡ ψυχή του.

Μετέφεραν τὸ πτῶμα τοῦ καταδότη στὴ ρίζα τῶν βράχων, ὅπου σὲ λίγο μαζεύτηκαν κι' οἱ ἄλλοι λαθρέμποροι. Τότε ὁ Χουὰν ἐγονάτισε, φίλησε τὸ πτῶμα κι' εἶπε:

—Ἕνας γυιὸς ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα του δὲν μπορεῖ, δὲν πρέπει νὰ ζῆ πειά. Θὰ πάω νὰ παραδοθῶ. Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ὁδηγῆστε τὸ Γάλλο ὅπως συμφωνήσαμε καὶ τοῦ ὑποσχεθήκαμε.

Ἔσφιξε κατόπιν τὸ χέρι ὅλων τῶν συντρόφων του, ἐφορτώθηκε στὸν ὦμο του τὸ πτῶμα κι' ἔφυγε γιὰ τὸ χωριό.

Ἐπήγαινε νὰ θάψη τὸν πατέρα του καὶ νὰ παραδοθῆ ὕστερα στὴ δικαιοσύνη, γιὰ νὰ ἐξαγνίση μὲ τὴ ζωή του τὸ βαρύ του κρῖμα!...

Ε. ΝΤΕ ΚΑ-Υ-ΖΕΡ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΚΑΚΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Στὸν ποταμὸ τῆς Συρίας Νάχερ Ζέρκα ὑπάρχουν πολλοὶ κροκόδειλοι, γιὰ τὴν προέλευσι τῶν ὁποίων ἕνας ἀραβικὸς μύθος λέει τὰ ἑξῆς:

Μιὰ φορὰ στὰ παληότερα χρόνια, ζοῦσαν δυὸ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι, ὅταν πέθανε ὁ πατέρας τους, μοίρασαν τὴν κληρονομία του καὶ χώρισαν, τραβῶντας καθένας τὸ δρόμο του. Ὁ πρῶτος, ποὺ εἶχε τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ, γιατί ἦταν ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, γρήγορα πρόκοψε κι' ἀπόχτησε μεγάλη περιουσία. Ὁ ἄλλος ἀντιθέτως πολὺ γρήγορα ἔγινε πάμπτωχος καὶ κακομοίρης, γιατί ἦταν ἄσωτος καὶ κακός. Καὶ σὰν τέτοιος ποὺ ἦταν, σκέφτηκε μιὰ μέρα νὰ βρῆ τρόπο νὰ πάρη τὴν περιουσία τοῦ ἀδελφοῦ του. Κίνησε λοιπὸν καὶ πῆγε στὴν Αἴγιπτο, στὸ Νεῖλο ποταμό, κι' ἀφοῦ ἔπιασε δυὸ μικροὺς κροκοδείλους, τοὺς ἔφερε στὴ Συρία καὶ τοὺς ἔριξε μέσα στὸ ποτάμι ποὺ περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χωράφια τοῦ πλούσιου ἀδελφοῦ του. Ἔτσι ἔλπιζε πὼς μποροῦσε καμμιὰ ὥρα, ἐκεῖ ποὺ θὰ λουζόταν, ὅπως συνήθιζε, ὁ ἀδελφός του, στὸ ποτάμι, νὰ ὁρμήσουν οἱ κροκόδειλοι ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν κατασπαράξουν, ὁπότε θὰ ἔμενε αὐτὸς μοναδικὸς κληρονόμος τῆς μεγάλης του περιουσίας.

Πέρασε ὅμως ἕνας χρόνος, κι' ἀκόμα ὁ κακὸς ἀδελφὸς δὲν ἔβλεπε τὸ σχέδιό του νὰ πραγματοποιῆται. Ὑπέθεσε ὅτι οἱ κροκόδειλοι δὲν θὰ εἶχαν μεγαλώσει ἀκόμα ἀρκετά, ὥστε νὰ γίνουν ἐπιθετικοί, καὶ πῆγε στὸν ποταμὸ νὰ τοὺς δῆ. Μὰ μόλις ἐπάτησε μέσα στὸ νερό, οἱ κροκόδειλοι χύθηκαν ἀπάνω του καὶ τὸν κατεσπάραξαν.

Ἔτσι τιμωρήθηκε γιὰ τὴ φθονερή του ψυχὴ ὁ κακὸς ἀδελφός. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε οἱ κροκόδειλοι τοῦ ποταμοῦ Νάχερ Ζέρκα δὲν πειράζουν παρὰ μονάχα τοὺς κακούς.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὁ Θιέρσος περὶ τοῦ χρήματος. Ναὶ μέν, ἀλλά... Ἕνας τίμιος Ἄγγλος πολιτικός. Τὸ πάθημα τοῦ λόρδου. Ἡ εὐρωστία τοῦ Τολστόη. Πῶς ἔσωσε τὸν Λομπρόζο ἀπὸ πνίξιμο. Τί ἐπάγγελμα ἔκανε ὁ Δουμᾶς πατὴρ κτλ.

Ὁ Θιέρσος, ὅταν ἦταν πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐκαλοῦσε συχνὰ τὰ βράδυα διαφόρους πολιτικούς, οἰκονομολόγους, τραπεζίτας καὶ ἐπιστήμονας καὶ συζητοῦσαν γιὰ ὅλα τὰ θέματα.

Ἕνα βράδυ ὁ ἕναν κύκλο πολιτικῶν καὶ οἰκονομολόγων ἐγίνετο ζωηρὴ συζήτησις.

—Τί συζητεῖτε, κύριοι; τοὺς ἐρώτησε πλησιάζοντας ὁ Θιέρσος, καὶ εἶστε τόσο ξαναμμένοι;

—Γιὰ τὸ χρῆμα, κύριε πρόεδρε. Πρέπει νὰ τὸ κυνηγάη κανεὶς ἢ νὰ τὸ περιφρονῆ;

—Μπᾶ, μὰ εἶνε ἁπλούστατο, ἀπάντησε ὁ Θιέρσος. Πρέπει νὰ τὸ περιφρονῆ πολὺ κανεὶς τὸ χρῆμα... Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ τῶχη!...

* * *

Ὁ μέγας Ἄγγλος πολιτικὸς Τόμας Μόρους, ἄνθρωπος ἀκεραίου χαρακτῆρος καὶ ὀδέκαστος, ὅταν ἦταν καγκελλάριος, ἐπῆρε μιὰ μέρα ὡς δῶρον δυὸ πολυτιμότατες κρυστάλλινες φιάλες, τὶς ὁποῖες τοῦ ἔστειλε ἕνας λόρδος, γιὰ νὰ τὸν καλοπιάση καὶ νὰ τοῦ κάμη κάποιο ρουσφέτι. Ὁ Μόρους διέταξε ἀμέσως νὰ γεμίσουν τὶς δυὸ φιάλες κρασί, τὶς ἔδωσε στὸν ὑπηρέτη ποὺ τοῦ τὶς ἔφερε καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὶς ξαναπάη στὸν κύριό του καὶ νὰ τοῦ πῆ:

—Ὁ κύριος καγκελλάριος ἔχει ὡραῖο παληὸ κρασὶ στὴν ἀποθήκη του κι' ὅποτε θέλετε στέλνετε ἐλεύθερα τὶς φιάλες νὰ σᾶς τὶς γεμίζη!...

Κόκκαλο ὁ λόρδος.

* * *

Ὁ Τολστόη ἦταν φοβερὰ χεροδύναμος. Σωστὸς ταῦρος. Διηγοῦνται μάλιστα πὼς κάποτε ἔπνιξε μὲ τὰ χέρια του ἕνα λύκο.

Κάποτε ἐπῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὴ Γιασνάγια Πολιάνα ὁ περίφημος Ἰταλὸς γιατρὸς καὶ κοινωνιολόγος, ὁ ἐγκληματολόγος Λομπρόζο. Μιὰ μέρα δὲ ποὺ εἶδε τὸν Τολστόη νὰ κολυμπάη σ' ἕνα ποτάμι κοντὰ στὴν ἔπαυλί του, θέλησε νὰ κολυμπήση κι' αὐτός.

—Εἶνε ὁρμητικὸ τὸ ποτάμι, τοῦ παρατήρησε ὁ Τολστόη.

—Ξέρω κολύμπι τόσο καλά, ὅσο κι' ἐσύ, ἀπάντησε ὁ Λομπρόζο, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἄντρας γερός.

Μὰ μόλις ἔπεσε στὸ νερό, τὸ ποτάμι τὸν παρέσυρε καὶ θὰ πνιγόταν ἂν δὲν ἔσπευδεν ὁ Τολστόη νὰ τὸν ἁρπάξη ἀπ' τὰ μαλλιά, νὰ τὸν σύρη ἔξω καὶ νὰ τὸν πετάξη στὴν ὄχθη σὰν ἕνα δεμάτι ἄχυρο!...

* * *

Μιὰ φορὰ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατήρ, ταξειδεύοντας, γνωρίστηκε σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς Γαλλίας μ' ἕνα μεγαλοβιομήχανο, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τὴν εὐθυμία, τὸ παρουσιαστικὸ καὶ τὴν εὐγλωττία τοῦ Δουμᾶ, ποὺ δὲν ἤξερε οὔτε τ' ὄνομά του, οὔτε τὸ ἐπάγγελμά του, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ πρότεινε:

—Νέε μου, ἐλᾶτε νὰ ἐργασθῆτε μαζύ μου καὶ θὰ κάνετε τὴν τύχη σας.

—Τί δουλειὰ θὰ κάνω; Ρώτησε ὁ Δουμᾶς.

—Θὰ σᾶς στείλω στὶς ἐπαρχίες γιὰ παραγγελιοδόχο. Μὲ τὴν εὐγλωττία καὶ τὸ κέφι ποὺ χετε σεῖς, θὰ μοῦ διαδόσετε μιὰ χαρὰ τὰ βιομηχανικά μου προϊόντα. Σᾶς προσφέρω τετρακόσια φράγκα τὸ μῆνα...

Μισθὸς τεράστιος γιὰ κείνη τὴν ἐποχή, μὰ ὁ Δουμᾶς ἔγνεψε «ὄχι» μὲ τὸ κεφάλι.

—Ἔστω πεντακόσια! ἐπέμεινε ὁ μεγαλοβιομήχανος.

—Ὄχι.

—Ἑξακόσια; Ὀχτακόσια;

—Μπᾶ! ἀπάντησε ἀδιάφορος ὁ Δουμᾶς. Κερδίζω τὰ διπλᾶ.

—Τὰ διπλᾶ; Καὶ τί δουλειὰ κάνετε;

—Σκοτώνω ἀνθρώπους....

Ὁ μεγαλοβιομήχανος ἔφυγε τρομαγμένος. Δὲν κατάλαβε πὼς ὁ Δουμᾶς τοὺς φόνους ποὺ ἔλεγε τοὺς ἔκανε μὲ τὴν...πέννα στὰ μυθιστορήματά του κι' ὄχι μὲ τὸ στιλέτο στὰ σωστά.

* * *

Κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴ ἐπέτειο τῆς ἡλικίας τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ εὐθυμογράφου Μὰρκ Τουαίν, ἕνας ἐκδότης τῆς Νέας Ὑόρκης, θέλοντας νὰ ἐκδώση μιὰ βιογραφία τοῦ διασήμου συγγραφέως, ἀπευθύνθηκε σ' αὐτόν, ζητῶντας του νὰ τοῦ στείλη μερικὲς φωτογραφίες τῶν προγόνων του. Στὴν αἴτησι αὐτὴ τοῦ ἐκδότου ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς ἀπάντησε ὡς ἑξῆς:

«Ἀξιότιμε κύριε. Φωτογραφίες τῶν προγόνων μου δὲν ἔχω. Ἐὰν ὅμως ἐπιμένετε νὰ δημοσιεύσετε ὁπωσδήποτε τὶς εἰκόνες τῶν προγόνων μου, πηγαίνετε μὲ τὸ φωτογράφο σας στὸ Ζωολογικὸ Ἀνῆφο, παρακαλέστε νὰ ντύσουν μερικοὺς πιθήκους μὲ ἀμφιέσεις τοῦ περασμένου καὶ προπερασμένου αἰῶνος καὶ κατόπιν φωτογραφίστε τους. Ἔτσι θἄχετε ἀρκετὲς φωτογραφίες, ἡ ὁποῖες θὰ μποροῦσαν ν' ἀναπληρώσουν κάπως τὶς εἰκόνες τῶν μακρυνῶν προγόνων μου».